

Յ Ի Ս Ն Ա Մ Ե Ա Կ

(Կեանքիս Յիսուն Տարիներուն)

Առիւթ ինձի իսանդ ու իսինդ, Երազ, կորով բոցարձարձ,
 Ու տուիք ինձ փոխարէն՝ փորձառութիւն մ'կեղակարծ.
 Անցաք գացիք հապատակ, մէկը միւսին ետեւէն,
 Չըսի՞նք ինձի հազար հեղ. — Օրերը քեզ կը դառնան:

Ու հակառակ իմ առջին տակաւ փակուող դռներուն,
 Ու իմ կեանքի բեռներէն փչող անգութ հովերուն, «
 Երազ մը հին ու խարտաւ,՝ ամէն միջոց, ժամանակ
 Ընդոտներով, Վերսին քեւ կը բանայ զանկիս տակ:

Երազ իմ հէք, ուրկէ՞ ես յիսունէն ետք գուլ, աւիւն
 Պիտի կրնամ ամբարեւել, որ դուն անիս անարգել.
 Երազները ի՞նչ կ'արժեն երբ չեն դառնար ամուր սիւն,
 Գայթակներուն մէջ մեր հուսկ՝ երբ չեն կրնար մեզ փրկել:

Յիսուն տարի ... բայց գուցէ յիսուն մըն ալ ըլլար պէտք,
 Հոգի-մարմին, կեանք ու մահ կարենային որպէսզի
 Մեքիս դիմաց երկարել իրարու հաստ իրենց ձեռք,
 Որ մեկնէի ժպտաւորք՝ երբ արիս զարկը կ'սալի:

9 Փետր. 1982

Գ. ՃԱՐՏԱՐ